გუნდმა უკეთ უნდა ითამაშოს

თბილისი. “ბურევესტნიკის” სტადიონი. 14 აპრილი.

“დინამო” (თბილისი) _ “სპარტაკი” (ვილნიუსი) 3:1 (1:0).

“სპარტაკი”: დუდა, რამიალისი, კულიკაუსკასი, იონუშკიავიჩუსი, კროცასი, სტაშკაიტისი, სტანკიავიჩუსი, ველკინი, ვასილიაუსკასი, ბრიკინი, ბულია (ლუკაშევიჩი).

“დინამო”: კოტრიკაძე, ხურცილავა, ჩოხელი, ხოჭოლავა, ხუნდაძე, იამანიძე, მელაშვილი, ბარქაია (გ. სიჭინავა), კალოევი, ღოღობერიძე, მესხი.

მსაჯი ვ. სამოლაზოვი (როსტოვი).

ეს შესანიშნავი გოლი თბილისელთა მიერ გატანილ იქნა მატჩის დასასრულს, მეორე ტაიმის 39-ე წუთზე. იამანიძე მინდვრის სიღრმიდან დრიბლინგით შევიდა მოწინააღმდეგის საჯარიმო მოედანზე, ერთ შეხებაზე, ტემპში გაითამაშა კომბინაცია კალოევთან და უაღრესად ძნელი მდგომარეობიდან, თითქმის აკრობატულ ნახტომში ზუსტად გაგზავნა ბურთი კარის შორეულ კუთხეში, რომელიც პრაქტიკულად მიუღწეველი იყო მეკარისათვის.

ამრიგად გატანილი გოლები გარდა იმისა, რომ თავიანთი სილამაზით წარუშლელ შთაბეჭდილებას ტოვებენ მაყურებელზე, ისინი ნათლად მეტყველებენ მათი ავტორის მაღალ ოსტატობაზე, მის შესაძლებლობებზე.

და აი სწორედ ამ ბურთის ავტორი შ. იამანიძე, რომელიც ჩვენს მიერ აღწერილ ურთულეს სიტუაციაში მოქმედებდა როგორც უმაღლესი კლასის ფეხბურთელი, თითქმის მთელი მატჩის განმავლობაში ზედმეტად ატარებდა ბურთს, ანელებდა ტემპს, ეთიშებოდა საერთო გეგმას და არაზუსტად აწოდებდა გადაცემას თავისუფალი მდგომარეობიდანაც კი. შ. იამანიძე ჩვენი ფეხბურთის “ოქროს ფონდის” ერთ-ერთი საუკეთესო წარმომადგენელია და ამიტომ მას უფლება არა აქვს ითამაშოს საშუალოდაც კი, ე.ი. როგორც იგი ამჟამად თამაშობს. ამ უნივერსალური ფეხბურთელისაგან ჩვენ მხოლოდ მაღალ პროდუქციას მოველით.

კიდევ უფრო მეტი საყვედურის ღირსია თ. მელაშვილი. იგი საოცრად ფლეგმატური გახდა, პასიურობს, ცდილობს თავი აარიდოს ბრძოლას და ალბათ ამიტომაა, რომ ფეხს არ იცვლის თავისი ფლანგიდან. მას გვერდით ჰყავს ბურთის საუკეთესო გამთამაშებელი ბარქაია, რომელიც არც ერთი წუთით არ ივიწყებს თავის გარემარბს, მაგრამ მელაშვილი სისტემატურად კარგავს ბურთს, არ გამოდის თავისუფალ ადგილზე და ჩიხში შეჰყავს კარგად წამოწყებული კომბინაციები. გასაგებია, რომ სპორტსმენი ჯერ არაა შესული ფორმაში, მაგრამ რამდენი შეიძლება ცდა? გუნდის ამ ერთ-ერთი საუკეთესო “ბომბარდირის” უმოქმედობა ძალზე დაემჩნა თბილისის “დინამოს”.

ამიტომაა, რომ განვლილ მატჩში კიდევ ერთხელ ნათლად გამოჩნდა “შავი ლაქა” იერიშის ბოლო ფაზაში. თუ საბოლოო დარტყმისათვის კართან არ გავიდა კალოევი, იქ არავინ ჩანს ისეთი, რომ დაამთავროს შეტევა და ლოგიკური დაბოლოება მისცეს მესხის ბრწყინვალე მოწოდებებს ფლანგიდან, ან მინდვრის შუაგულიდან დაწყებულ ოპერაციებს.

მთელ რიგ შეცდომებს აქვს ადგილი დინამოელთა დაცვაში. მართალია, საუკეთესო ფორმაში იმყოფება ხოჭოლავა და ჩოხელიც ყოველთვის ადგილზეა სახიფათო მომენტებში, მაგრამ ადვილი შესამჩნევია ის ფაქტი, რომ ჩვენი გუნდის მოწინააღმდეგეებს ხშირად ეძლევათ შესაძლებლობა სრულიად უბრალო, მეორეხარისხოვანი შეტევიდან შექმნან გოლის გატანის რეალური მომენტები. ეტყობა, მცველთა შორის არაა სათანადო ურთიერთმოქმედება და დაზღვევა. საილუსტრაციოდ შეიძლება მოვიყვანოთ განვლილ მატჩში გატანილი გოლი ჩვენს კარში და მომენტი მეორე ტაიმში, როცა ვასილიაუსკასი მარტო იყო დარჩენილი კარის წინ და ვერ შეძლო ზუსტი მისამართი მიეცა ბურთისათვის. რაც შეეხება “დინამოს” ნახევარმცველებს, ისინი ბევრ დროს ანდომებენ მოწინააღმდეგე შუამარბებთან ერთი-ერთზე თამაშს. ფეხდაფეხ დასდევენ მათ, აშიშვლებენ შუა მინდორს და თავიანთ მოქმედებას უკარგავენ პოზიციური ბრძოლის ხასიათს.

საერთოდ, ჩვენს გუნდს ჯერ კიდევ არა აქვს მთლიანი, დასრულებული თამაშის სახე. 90 წუთის განმავლობაში მრავალია ჩავარდნა, დროდადრო დინამოელები მთლიანად თმობენ ინიციატივას და ხელახლა უხდებათ მოგებული თამაშის თავიდან მოგება.

გუნდის წამყვანმა მოთამაშეებმა უნდა შეძლონ სათამაშო დისციპლინის შენარჩუნება. კოლექტივმა უნდა შეძლოს სტაბილური თამაშის ჩვენება მატჩის მსვლელობაში და რაც შეიძლება მალე მიაღწიოს თავის საუკეთესო ფორმას.

განვლილ შეხვედრაში იყო მომენტი, რომელსაც შეეძლო გარდატეხის შეტანა თამაშში. კალოევის მიერ კარგად გატანილი ორი გოლის შემდეგ სპარტაკელებმა მიაღწიეს ტერიტორიულ უპირატესობას, გაქვითეს ერთი გოლი (რამიალისი) და შესაძლებლობა ჰქონდათ გაეთანაბრებინათ ანგარიში 36-ე წუთზე (ვასილიაუსკასი), მაგრამ თბილისელებმა დააღწიეს თავი ხიფათს და მატჩის დასასრულს იამანიძემ განამტკიცა თავისი გუნდის გამარჯვება _ 3:1.

ამავე გუნდების დუბლშემადგენლობათა შეხვედრა დამთავრდა ფრედ _ 1:1.

რ. ქორიძე.
“ლელო”, 16 აპრილი, 1961 წ.